U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedkyně JUDr. Lenky Kaniové a soudců JUDr. Marie Žiškové a JUDr. Filipa Dienstbiera v právní věci žalobce: **S. K.**, zastoupen Mgr. Vítem Brožkem, advokátem se sídlem Na Kovárně 472/8, Praha 10, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra**, se sídlem Nad Štolou 3, Praha 7, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 17. 9. 2015, č. j. OAM-319/ZA-ZA04-K03-2015, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Hradci Králové ze dne 19. 8. 2016, čj. 29 Az 45/2015 – 49,

takto:

I. Kasační stížnost **se odmítá** pro nepřijatelnost.

II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

[1] Včas podanou kasační stížností se žalobce (dále jen „stěžovatel“) domáhá zrušení nadepsaného rozsudku Krajského soudu v Hradci Králové, jímž soud zamítl jeho žalobu proti rozhodnutí žalovaného. Tímto rozhodnutím žalovaný neudělil žalobci žádnou z forem mezinárodní ochrany podle § 12, § 13, § 14, § 14a a § 14b zákona č. 325/1999 Sb., o azylu.

II. Obsah kasační stížnosti a vyjádření žalovaného

[2] Proti rozsudku krajského soudu brojí stěžovatel kasační stížností. Výslovně uvádí důvod podle § 103 odst. 1 písm. b) zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“), tedy, že správní řízení bylo postiženo vadou spočívající v tom, že skutková podstata, z níž správní orgán vycházel, nemá oporu ve spise, je s ním v rozporu nebo při jejím zjišťování došlo k porušení zákona, a proto měl krajský soud napadené rozhodnutí zrušit. Z obsahu kasační stížnosti pak vyplývá, že stěžovatel uplatňuje i důvod podle § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s., tedy nepřezkoumatelnost rozsudku pro nedostatek důvodů.

Navrhuje zrušení napadeného rozsudku spolu s vrácením věci k dalšímu řízení krajskému soudu. Současně žádá o přiznání odkladného účinku.

[3] Stěžovatel namítá, že žalovaný vycházel při vydání napadeného rozhodnutí i z blíže neurčených a nespecifikovaných informací k situaci v Nigérii z informační databáze ČTK. Tyto zprávy citoval i krajský soud v napadeném rozsudku, přičemž uvedl, že jsou obsaženy ve správním spise, a jde tedy o podklady identifikovatelné. S tím stěžovatel nesouhlasí, neboť má za to, že z rozhodnutí musí být seznatelné, co bylo podkladem pro jeho vydání. Podklad musí být označen způsobem, aby bylo zřejmé kdy, kým a pod jakým číslem byl podklad vydán, a aby byl určitý a nezaměnitelný. Proto je napadené rozhodnutí nepřezkoumatelné.

[4] Dále nesouhlasí se závěrem krajského soudu, že výpověď stěžovatele je nevěrohodná. Při jednání dne 15. 8. 2016 byl stěžovatel podrobně vyslechnut, přičemž jeho výpověď byla detailní a přesvědčivá, resp. vysvětlil v ní možnou příčinu předchozích časových rozporů v jeho dřívějších výpovědích.

[5] Žalovaný ve svém vyjádření uvedl, že považuje kasační stížnost za nepřijatelnou, a to s odkazem na četnou judikaturu Nejvyššího správního soudu týkající se institutu přijatelnosti kasační stížnosti. Argumentaci ohledně nedostatečně zjištěného skutkového stavu považuje za účelovou a lichou, přičemž poukázal na relevantní judikaturu.

III. Posouzení věci Nejvyšším správním soudem

[6] Nejvyšší správní soud při posuzování kasační stížnosti nejprve hodnotil, zda jsou splněny podmínky řízení, přičemž dospěl k závěru, že kasační stížnost je přípustná. O návrhu na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti soud nerozhodoval samostatně, jelikož kasační stížnosti má odkladný účinek již ze zákona (§ 32 odst. 5 ve spojení s § 32 odst. 2 zákona o azylu).

[7] Soud připomíná, že se jedná o věc mezinárodní ochrany, a proto se podle § 104a s. ř. s. zabýval otázkou, zda kasační stížnost svým významem podstatně přesahuje zájmy stěžovatele. V opačném případě je totiž na místě kasační stížnost odmítnout jako nepřijatelnou. Institut nepřijatelnosti a jeho dopady do soudního řízení správního Nejvyšší správní soud podrobně vyložil v usnesení ze dne 26. 4. 2006, čj. 1 Azs 13/2006 - 39, publ. pod č. 933/2006 Sb. NSS. V něm interpretoval neurčitý právní pojem „*přesah vlastních zájmů stěžovatele*“. O přijatelnou kasační stížnost se dle výše citovaného rozhodnutí může jednat v následujících typových případech: (1) kasační stížnost se dotýká právních otázek, které dosud nebyly vůbec či plně řešeny judikaturou Nejvyššího správního soudu; (2) kasační stížnost se týká právních otázek, které jsou dosavadní judikaturou řešeny rozdílně; (3) kasační stížnost bude přijatelná pro potřebu učinit judikatorní odklon; (4) pokud by bylo v napadeném rozhodnutí krajského soudu shledáno zásadní pochybení, které mohlo mít dopad do hmotněprávního postavení stěžovatele.

[8] Z obsahu kasační stížnosti vyplývá, že stěžovatel krajskému soudu vytýká pochybení, která mohla mít dopad do jeho hmotněprávního postavení. O ně se může

jednat tehdy, pokud krajský soud „*v jednotlivém případě hrubě pochybil při výkladu hmotného či procesního práva. Zde je však třeba zdůraznit, že Nejvyšší správní soud není v rámci této kategorie přijatelnosti povolán přezkoumávat jakékoliv pochybení krajského soudu, ale pouze pochybení tak výrazné intenzity, o němž se lze důvodně domnívat, že kdyby k němu nedošlo, věcné rozhodnutí krajského soudu by bylo odlišné. Nevýrazná pochybení především procesního charakteru proto zpravidla nebudou dosahovat takové intenzity, aby způsobila přijatelnost následné kasační stížnosti*“ (srov. shora citované usnesení čj. 1 Azs 13/2006 - 39).

[9] Stěžovatel namítl, že žalovaný nedostatečně zjistil skutkový stav, neboť důvody napadeného rozhodnutí založil i na blíže nespecifikovaných informacích z databáze ČTK. To má za následek nepřezkoumatelnost rozhodnutí, pro kterou jej měl krajský soud zrušit. Protože tak neučinil, zatížil i svůj rozsudek vadou. Jinými slovy, přijatelnost a případná důvodnost jsou dovozovány skrze jinou vadu řízení před správním orgánem i krajským soudem.

[10] Kasační stížnost je nepřijatelná, neboť svým významem podstatně nepřesahuje vlastní zájmy stěžovatele.

[11] Nejvyšší správní soud nesouhlasí se stěžovatelem, že by napadený rozsudek i správní rozhodnutí byly nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů. Krajský soud vyšel ze spisového materiálu, z nějž plyne, že stěžovateli v zemi původu nehrozila nebezpečí či rizika relevantní pro poskytnutí mezinárodní ochrany. Ze stejného základu vycházel i žalovaný, který si obstaral celou řadu podkladů pro vydání rozhodnutí, vedle výpovědi stěžovatele, přičemž se jedná o podklady relevantní a aktuální. Z těchto podkladů pak učinil jasný skutkový závěr ke každé z forem mezinárodní ochrany. Obecně k problematice nepřezkoumatelnosti lze blíže odkázat na judikaturu Nejvyššího správního soudu (rozsudky ze dne 4. 12. 2003, čj. 2 Ads 58/2003 - 75, ze dne 29. 7. 2004, čj. 4 As 5/2003 - 52, ze dne 18. 10. 2005, čj. 1 Afs 135/2004 - 73, č. 787/2006 Sb. NSS, ze dne 14. 7. 2005, čj. 2 Afs 24/2005 - 44, č. 689/2005 Sb. NSS, ze dne 25. 5. 2006, čj. 2 Afs 154/2005 - 245, a ze dne 17. 1. 2008, čj. 5 As 29/2007 - 64). S použitými podklady měl stěžovatel možnost se seznámit, což dokládá jím podepsaný protokol o seznámení se s podklady rozhodnutí ze dne 3. 8. 2015.

[12] Je pravdou, že formulace uvedená v odůvodnění správního rozhodnutí „[...] *a seznámil se i s aktuálními a dalšími relevantními informacemi k situaci v Nigérii z informační databáze České tiskové kanceláře*“ nebyla žalovaným zvolena zcela výstižně. Označení relevantních informací by mělo být více specifické. Nicméně toto nemá za následek nepřezkoumatelnost celého rozhodnutí. Důležité je, že ihned po této formulaci následuje věta „[v]*eškeré uvedené informace jsou součástí spisového materiálu k žádosti jmenovaného o udělení mezinárodní ochrany.*“ Z obsahu odůvodnění pak nevyplývají jakékoli skutečnosti, které by nebyly odrazem některého z podkladů založených ve spise. Proto je zřejmé, že žalovaný odkazem na informace z databáze ČTK myslel konkrétně informaci z Infobanky ČTK - „Země světa, Nigérie“, aktuální znění, která je založena ve spise a obsahuje informace, na které žalovaný v odůvodnění rozhodnutí poukazuje.

[13] V této souvislosti lze zmínit rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 6. 1. 2015, čj. 8 Azs 110/2014 - 53, kde byla řešena problematika podkladů závazného

stanoviska jakožto podkladového aktu pro meritorní rozhodnutí o správním vyhoštění. Soud zde uvedl, že „[m]*inisterstvo neupřesnilo, o jaké informace známé mu z úřední činnosti se mělo jednat, ani jakou konkrétní zprávu ČTK mělo na mysli. Žádné informace o zemi původu ani zpráva ČTK netvořily přílohu stanoviska, ani nebyly založeny do správního spisu* […] *Informace o zemi původu, na nichž je založeno posouzení podmínek § 179 zákona o pobytu cizinců, by měly být vždy součástí správního spisu, protože soud musí mít možnost ověřit jejich obsah, relevanci a věrohodnost* […] *Chybějící údaje o informacích, na nichž bylo založeno závazné stanovisko, a tím i rozhodnutí o uložení správního vyhoštění (ať se jednalo o blíže neupřesněné informace údajně známé z úřední činnosti nebo o neurčitou zprávu ČTK), znemožnily stěžovateli účinnou možnost obrany a soudu možnost kontroly.*“ V nyní posuzované věci jsou veškeré relevantní podklady založeny ve správním spise a žalovaný i krajský soud na ně odkazují způsobem, který je dostatečně specifikuje.

[14] Ani další stěžovatelova námitka týkající se věrohodnosti jeho výpovědi neobstojí. Nejvyšší správní soud se významem věrohodnosti tvrzení žadatele o azyl pro azylové řízení v minulosti již opakovaně zabýval. V rozsudku ze dne 14. 5. 2008, čj. 7 Azs 25/2008 – 105, uvedl, že „[n]*evěrohodnost tvrzení, zejména vzhledem k jejich rozporuplnosti, znemožňuje správnímu orgánu shledat u žadatele o azyl podmínky pro udělení azylu podle § 12 písm. a) a b) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu.*“ A dále dodal, že „[j]*elikož zpravidla není v možnostech žadatele v řízení o udělení mezinárodní ochrany prokázat svá tvrzení jiným způsobem než svou výpovědí, je srovnání jím uváděných skutečností zásadním kritériem pro posouzení jejich věrohodnosti. Pokud se ve výpovědích žadatele vyskytuje značné množství rozporů, které není schopen zdůvodnit, nelze ministerstvu vytýkat, že k nim přistupuje s určitou mírou pochybností.*“ Rovněž v rozsudku ze dne 30. 6. 2010, čj. 9 Azs 16/2010 – 229, vyslovil Nejvyšší správní soud, že „[o]*tázka věrohodnosti tvrzení žadatele o mezinárodní ochranu je svým způsobem neuralgickým bodem celého procesu rozhodování o udělení mezinárodní ochrany, neboť zcela zásadním způsobem ovlivňuje další postup ve věci, jakož i její konečný výsledek. Žadatel je totiž povinen poskytovat nezbytnou součinnost a uvádět pravdivé a úplné informace, na jejichž základě pak správní orgán zjišťuje podklady pro vydání rozhodnutí (§ 49a zákona o azylu) …pokud je zpochybněna celková věrohodnost žadatele, znamená to, že jeho žádosti nemůže být vyhověno, aniž by se jí správní orgán, resp. krajský soud v rámci své přezkumné činnosti nějak blíže věcně zabývaly.*“ Také v rozsudku ze dne 3. 9. 2009, čj. 7 Azs 63/2009 – 96, Nejvyšší správní soud uvádí, že „[p]*osouzení věrohodnosti skutkového příběhu žadatele o udělení mezinárodní ochrany se tak odehrává zejména na základě výpovědí, které v průběhu správního řízení učiní, neboť ohledně listinných či jiných relevantních důkazů je zpravidla v azylovém řízení nouze. Pokud je mezi jednotlivými výpověďmi znatelný rozpor či je v nich viditelná snaha o doplňování nových azylově relevantních skutečností, nelze vytýkat správnímu orgánu, že stěžovatelem uváděné skutečnosti neshledal věrohodnými.*“ Z obsahu stěžovatelových výpovědí učiněných ve dnech 9. 4. 2015, 3. 8. 2015 a 15. 8. 2016 vyplývají značné rozpory. Tyto nebyly odstraněny ani v průběhu jeho výslechu v rámci jednání před krajským soudem. Lze pochopit, že pokud je člověk držen v zajetí armády se svázanýma očima, vnímá plynutí času jinak. Časové rozpory v jeho výpovědích jsou značnější (týdny až měsíce), a proto je nelze označit za přiměřené odchylky. Vysvětlení rozporů poukazem na nedorozumění během tlumočení nemůže obstát, neboť stěžovatel po ukončení pohovoru svým podpisem stvrdil, že souhlasí s obsahem překladu. Časové nesrovnalosti pak nejsou jedinými rozpory (jako další lze

označit tvrzené okolnosti získání řidičského průkazů). V souhrnu však nejsou učiněné výpovědi ve vzájemném souladu ohledně časové posloupnosti tvrzených událostí.

[15] Nejvyšší správní soud ze shora uvedených důvodů dospěl k závěru, že kasační stížnost podmínky přijatelnosti nesplňuje. Posuzovaná věc se netýká právních otázek, které dosud nebyly řešeny judikaturou zdejšího soudu, ani těch, které jsou judikaturou řešeny rozdílně; nebyl shledán důvod pro přistoupení k judikatornímu odklonu; nebylo shledáno ani zásadní pochybení krajského soudu, ať už v podobě nerespektování ustálené soudní judikatury, či ve formě hrubého pochybení při výkladu hmotného nebo procesního práva.

IV. Závěr a náklady řízení

[16] Nejvyšší správní soud z výše uvedených důvodů stěžovatelovu kasační stížnost odmítl jako nepřijatelnou podle § 104a odst. 1 s. ř. s.

[17] Výrok o nákladech řízení se opírá o § 60 odst. 3 věta první za použití § 120 s. ř. s., podle něhož žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení, byl-li návrh odmítnut.

P o u č e n í : Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 5. října 2016

JUDr. Lenka Kaniová
předsedkyně senátu